

**Družē Miro
mi ti se
kunemo
da sa tvoga
puta sigurno
SKRENEMO**

DRUŽE MIRO MI TI SE KUNEMO, DA SA TVOGA PUTA SIGURNO SKRENEMO

Putovi nas vode kroz jedini život koji imamo. Ponekad su dugi, ponekad kratki, zavojiti ili ravni. Mogu biti mračni, svijetli, brdoviti, posuti šljunkom ili obrasli najljepšom travom. Svaki put ima svoju priču. Neki od njih u nama bude sreću, dok drugi donose suze koje se slijevaju niz obraze. Ponekad se nenadano spotaknemo i padnemo u provaliju, ne primijetivši je na tom polumračnom putu. Ponekad hodamo s osmijehom, ne osvrćući se unatrag. Na nekim putovima se izgubimo, ne znajući kako doći do osvijetljene travnate površine obasjajene suncem. Ponekad smo bosi, a ponekad u

udobnoj obući. Kada smo bosi, osjećamo mekoću trave, ovlažene rosom, koja hladi stopala i donosi osjećaj ispunjenosti. Ponekad osjetimo pijesak koji nas upija, ali ga doživljavamo svim svojim osjetilima. Ti putovi su isprepleteni u našim životima. Iako su različiti, u biti su isti. Svi prolazimo tim istim stazama, ponekad lakšim, ponekad težim putem. Ponekad s osmijehom, ponekad s tugom. No, nema puta koji možemo proći bezbrižno, bez patnje i boli, ali i bez sreće i zadovoljstva. Najljepši dio tog puta je kada su nam noge male i kada je trava uvijek orošena. Nažalost, kod nekih ta orošena trava s vremenom uvene i pretvara se u trnovit put pun suhog bilja, gdje se mala stopala bore s neugodnim i ponekad neizdrživim osjećajem boli. Kada imamo

mala stopala, put nam je dodijeljen, a ne izabran. Ne možemo ga mijenjati. Kako život prolazi, odluke postaju naše. Mi ih donosimo. Lijevo ili desno, ravno, ali nikada ne možemo ići unatrag. Kada prođemo dio puta, put nestaje. Nepovratno. Ne postoji put bez trna koji ne želi van. On ostaje, čak i kada ga želite izvaditi svim svojim bićem. Ostaje zabijen, ponekad i zauvijek. Osjetite bol koja putuje cijelim vašim tijelom. Morate ju izdržati, iako može trajati dugo, ali znate da će jednog dana prestati, i da ćete ponovno osjetiti tu mirišljivu travu, taj osjećaj slobode duha. Tu bezbrižnost, koja je najvrednija stvar koju ljudsko biće može posjedovati. Taj jednostavan, ali teško ostvariv mir. Taj mir iznutra. Na tom putu, koji je samo vaš, sami odlučujete

kako će se nastaviti vaše putovanje kroz život. Koje ne prestaje, ali ima svoj kraj. Neizbjeжан.

Dosta s prozom. Idemo u prozirno. Prozirno gdje se laž ne može sakriti. Možda na trenutak, ali će biti viđena. Idemo u ono za što je ovaj blog i napravljen. Idemo dolje. Stepenicama. Strmim stepenicama do krčme da razgovaramo ko' ljudi. Ostavljamo prozu gore. Ona ima svoje imaginarne čari i ljepotu opisanu riječima. Sada idemo u proziranost, u svakodnevicu naših života. suočimo se sa smijehom i boli našeg puta.

Odmah po ulasku u krčmu. Oštro. Tu smo gdje volimo biti. I prepričavati svoje puteve. Živüće puteve. Ta sranja, te dogodovštine i pizdarije uz koje ćemo se smijati ili zajedno zaplakati. Jesmo li mi

svi samo ljudska bića? Jesmo... nitko ne može reći drugačije.

Za šankom u krčmi ide priča. Sjećanje na mladost koja je iza nas. Na put koji smo prošli, a ne možemo se vratiti. Samo ga se sjećamo. Što je dobro. Što je prekrasno. Pogotovo ako je ispunjeno. Kod nas je bilo. Ispunjeno raznim doživljajima, pizdarijama, glupostima. Bili smo deklarirani kreteni. Oni dobri, kreteni. Koji su sve te pizdarije napravili na svoj račun, ne tuđi. Nikada nikome nismo podmetali nogu da padne. Samo međusobno sebi. Bez ljutnje, uz smijeh i odobravanje onoga tko leži razliven na podu i smije se zajedno s nama. Bi li taj put opet prošao? Taj put kretenizma. Definitivno. Bi li nekome dao kartu tog istog puta? Ne bi. Ne zato što to ne želim. Ne

zbog škrtosti. Nego zato. Želim da budem siguran da će mu glava ostati na ramenima.

Kreten. To sam bio. Kao što sam opisao u jednoj od svojih prethodnih priča. Priči “Mi, općenito”. Skupina kretena koji nisu mogli dočekati jutro bez neke napravljene pizdarije. Moj prijatelj Roki. Moj kreten, s kojim sam napravio toliko gluposti da bi se mogla napisati knjiga, i to u natuknicama, bez dodatnog obogaćenog teksta.

Sjećaš se kada smo šetajući Starim Mostom zaključili da nisi pravi Siščanin ako ne skočiš s njega? I jesmo li mi pravi Siščani? Naravno da jesmo. Skočili smo ne jednom, nego dva puta s našeg prekrasnog Starog Mosta. Sjećaš se kako je Zubo, pička, otišao doma i nije nas htio

pustiti mokre u stan? Ali drugi put smo bili mudriji, pa smo se spustili Kupom do moje kuće presvući tu mokru odjeću. Ili stopiranje Jadranskom obalom. Kada smo ostavili auto i pare, pa krenuli stopom, bez ičega, do planiranog cilja. Malo je takvih tvrdih kretena, ali dobrih. Sjećaš se i naših praznih želudaca, bez cvonjka u džepu na Pašmanu, nemajući ni za trajekt, a kamoli gorivo do kuće. Sjećaš se onog susjeda koji nam je bio ruka spasa? Kojem smo pomogli betonirati deku, a on nas je počastio suhim kobasicama i špekrom. To je bilo najfinije jelo u životu. Mom želudcu. Koji je živio od čistog morskog zraka. Te večeri. Bili smo bogovi. Mi sa sto maraka u džepu koje smo zaradili betonirajući tu deku. Samo smo malo skočili do grada i tetu-

rajući se vratili kući. Sjećaš se da si pijan poželio sladoled? Pitao sam te zašto bi to bio problem? A bio je. Jer si poželio sedamnaest kugli. Tu je Siki bila jedina ruka razuma, ali kraj tolike doze kretenizma nije imala šanse. I naravno, dođe to jutro bez cvonjka u džepu. I opet smo tu. Živi i zdravi.

Koliko bih samo mogao pisati o tome. Doba tog životopisnog kretenizma u našim životima. Zbilja, to bi bila knjiga. Pravi roman. Pravi roman s Romanom i ostalom čudesnom družinom. To će mi biti iduća pripovijetka.

Bilo nas je mnogo. Svi oni su dio doba kretenizma. Tog čarobnog doba gdje ti život visi o koncu, ne razmišljajući o posljedicama, koje se nažalost dogode. I zabode se taj trn kojeg ne možeš iščupati.

Uz bol cijelog života.

I dalje smo u krčmi, pa ćemo veselo.
Idu runda za rundom. Priča za pričom.
Koliko bih toga napisao, ali ne smijem.
Nije to ništa izvan granica kretenizma,
ali nije za svačije oči. A imamo još puno
dana na našem putu. Ostavimo nešto i za
buduće dane.

Ima nas svakakvih, i onih koji nisu
okusili to doba, nego su prošli kroz neka
druga stanja iz iste priče koju sam rani-
je naveo. Kroz svoj put naletimo na razne
ljude, nekad s namjerom, nekad slučajno,
ili su ti nametnuti iz raznih razloga. Ne
tebi slični. I tu se događa situacija o kojoj
sam pisao. Obostrano epitetsko naslađi-
vanje. Kako ti o njemu, tako on o tebi.

Sjetih se onih koji upravo ovo čitaju

i zadovoljno se podsmijevaju, misleći:
“Taj Miro je oduvijek bio kreten i sada
još o tome piše.” A u sebi misle: “Koji je-
beni kreten...”. Jesam, ja sam taj. Taj kre-
ten. Dao bih puno da mogu vidjeti nji-
hova lica i taj podsmijeh dok čitaju. A
znam da ih ima. Tu ste, tu si. Ti koji sada
ovo čitaš. Prije svega, moram ti zahvaliti
na pročitanoj tekstu. Zbilja mi to puno
znači. I od tebe. Koji ne možeš skinuti taj
podsmijeh koji prelazi u osmijeh zado-
voljstva pročitanoj. Ali znaš da to jesi,
i priznaješ si to. Misliš da je došlo tvoje
doba. Mili moj, ako nisi proživio neko
od prvih pet stanja, ostaje ti samo jedno.
Misliš da si veliki. Da imaš nadmoć nad
drugima. Ma nemaš ti ništa. Ni skuplje-
nih riječi za ispisati A4 stranicu, ne dvi-
je, nego jednu. Ponovit ću ti ako si zabo-

ravio: “Ti, narcisoidni debilu”. E da mi je sada vidjeti tvoju facu koja ne u sebi nego na glas viče: “Krtenčino jedna...”. Jebi ga, jesam. A ti? Ne mislim ništa ružno, jer nemam misao o tebi, riječi, ništa. Ti si nula. Ne postojiš. Barem ne kao biće s dobrom u sebi.

Nažalost, morao sam napisati ovakav kraj. Naprosto me ošinuo takav osjećaj. Kao da me strijela probola. I dok sam ga pisao, vadio sam tu strijelu, oslobađajući se boli. Sjetivši se da takvih ljudi ima oko nas. Blizu. Ali sa svime što posjeduju, bilo materijalno ili intelektualno, ne posjeduju onu vrijednost koja nema cijenu. Koju ne možeš kupiti. Ono dobro, što kroz svoj put gradiš i uvijek imaš mjesta za dograditi da budeš još bolji. Samim time i ti rasteš. Budeš veći i jači.

Ispunjeniji. Bez brige, ne mislim na nikoga iz naše “male tajne”. Ali znam točno na koga mislim. Još jednom. Ne mislim ništa o vama. Ništa pogrdno. Samo da za mene ne postojite. Samo ste fizički prisutni. A sada nismo u prozi, nego u krčmi u prozirnom, gdje se laž ne može sakriti.

Voli vas Miro